

Štípání času,
letokruhy v oku
I Ty! - sám,
mezi všemi
chvěješ se těmi,
žješ života sloku.

Tomáš

(pra) viděné
slyšené
trpěné
psané
pozátku umírané

Zlatka

I.
Z přeražené lahve
vypadl střed

dvě síně
dvě komory

něco bylo jedno

vyteklo

jen nastavené
na sladko

rozdělení
neudrží
nápoj

„neopatrně“ pneme z břicha
pronikáme rezavou k zlaté
ssst
piju krev

II.
Dva štětce s nánosy barev
jako z instalace v rodné světlici malíře
chci vidět obrazy ne štětce

Ted' ty vrstvy, miniaturní abstrakce

III.
To gesto, kterým Pavel
rozpůlil knihu,
než ji položil na stůl.

V otevření ne náhodě,
ale možnosti oslovení.

**Pro přítele, přítelkyni
opravdu
Tereza Burdová**

Jsme součástí obrazu

barokního mistra.
Povzdech tradice
dýchá dynamickou
přítomností.
Štětce rozbíjejí láhev a
kniha, tváří se, poklidně
jako černá díra láká
své soubytníky. Šerosvit
očima vnímat tvary,
látky, nemohouce být
nasyceni těch tvarů,
toho výjevu.
A pak náhle pohasly.

**Pane štětče, paní láhev,
slečno kniho,
budte pozdravení
v hávu drapérie!
AS**

Neopatrnost
a rozbitost?
kniha a báseň?
Hledání, otázky a odpovědi či
další otázky?
psaní a čtení?
zkoušení a tvoření?
A nenalezení ztraceného, ale něčeho jiného.
A přesto smysl určitého
trvání
určitá rozbitost
k něčemu nebrání
a nezabrání
přestože člověk sám
na všechno nestačí...
nemusí a není sám na všechno
tvoření, hledání, snažení
a může se vracet k Někomu, kdo tvoří nové...
a dává naději

xxx

Na střepy rozbitý
život
zacelí milování
spíše než knihy.

xxx

Unavené štětce, nebo spíš upracované. Vlastně vůbec nejsou unavené jen už mnoho vykonali. A jsou z toho krásné a chtěli by obejmout tu knihu. Dát slovu tvar. Dát mu barvy. Ale jaký tvar. Třeba je to příběh lahve, které chybí srdce, čemu chtějí štětce pomoci ke tvaru. Co s prázdnou lahví, děravou, bez obsahu. Nic v ní není a zároveň všechno se tam prolamuje. Co je v té knize? Záznam koncertu. Ladění. Setkání. Slovo, rozbitý tvar a všemohoucí štětce

xxx

Ozvuky hudby, troufalost
srdce skrytého za obrazem,
jenž pomalu mizí
v dálce slov.
V krustě poezie
já navždy ztracen,
k tobě se vracím.

L.P.2010 7.8. Ivan Koštejn

Štětcem
rozřít
v půli
štětcem
plným
barvy
a
inspirace
dal
vzniknout
básni
která
zasáhne

xxx

Ztišení
Už nejsme sami.
Podat ruku ruce
a jít
zelení.

Včera
se tu prohánělo
pět bílých koní
Určitě
Přijdou zas

Ztišení. Teď nejsme sami.
Kam se ubírají naše myšlenky?
Podat ruku ruce a jít.
Zelení.

Dívej se.
Včera se tu prohánělo
pět bílých koní.
Určitě přijdou zas.

Jiřina Kešnerová

Á la Milada Součková se (sv.) Pavlem

Jablko Evy rozkousáno, střepy celek tuší

vmalovat zpět tím co psáno, třeba
i černou tuží. Ikona i metafora
lupou je plátna, „sysifosismus“ rytmus
má. Jde mi o plnost prázdna.
Setkání (jí) vmalované Ti smysl dá.

Míla Miloslav Machoň (v.W.)

Ach nevěsto
v zástěře domova
stýská se stýská
až k borůvkám
za zápražím

Vlasta

Můj důsledný štětec
vnitřní obrazotvornosti
si nejprve vylámal zuby,
aby zjistil,
že k malému vhledu
do nitra neprůhledna
stačí nat'uknout skořápku.

xxx

Štětce malují
bachraté břicho knihy
A voda tančí

xxx

Kočka
kočička
má
dvě
velká očička

Kočka kočka
strakatá
přinesla nám kot'ata

Apolenka Typltová

Štětec a kniha ukazující
cestu, po které se máme dát,
cestu umění a poezie.
Vychutnáváme si atmosféru
veršů, sílu a vůni barev, které
na plátno nanášíme.
Vyvolávají v nás nespočet představ
a vzpomínek.
Rozbitá láhev značící křehkost
duše každého z nás.
Každý ten malý střípek je jako
každý z nás, ale jen všichni
dohromady můžeme vytvořit něco

tak krásného a nezapomenutelného
jako je Ars poetica.

xxx

Stín pestrosti na dotek černobílého života v rozevřených stranách.

Jana Koudelková

Verše zachytávající večery
se starým vínem z nichž
zbývají jen střepy zraňujících
vzpomínek bílé plátno
čekající na ten svůj obraz
obávající se prvního doteku
štetce netuší, který odstín
a jakou náladu přinese, jaké
sdělení na něm navěky
ulpí

xxx

I přestože střep
dotáký se střepu,
cítím tu celistvost.

Střep

Věci vlepené, zaryté do prostoru. Od lahve ke knize jen kousek, ale nikdy se nedotknou.

„CO BLÍZKO JE
JE O TO DÁL.“

Zátiší.
Společenství za tichem.

Zdenka

Navěky

Slovo básně odváne,
list knihy zetlí.
Další báseň se pošeptá,
nová stránka zašustí.

Malíři štětec odpadne
z třesoucích se dlaní.
Jiný ho zdvihne
s láskou k malování.

Do láhve už nenateče obsah,
má jen matné stěny.
V peci skláře se však taví nová hmota.
Tam vklouzne olej do hrdla.

Tak všechno zmizí
přijato časem,

ale už klíčí nové.

Staré je klíčem,
nové cestou.

Anička

Milovi Machoňovi

Přilej až do dna
rozetří slepená
Oheň
tě
tichem
umeje...
xxx

Slovo nečtené
- pohled průhled -
štětec neochrání
střep
z hrdla ukrajuje

Bára

Nekončící nedořečenost
Nenaplnění
Ostrá bolest
Opotřebované úsilí
Zasychá
...
Je radost? Je?!

V barvě, která je jinde?
Ve vzduchu, který proudí?
V souměrnosti
Kruhů?

JK

Oprýskaný štětec črtá
črtá roztráštěná slova
Kniha podepírá rozevřené
hranice našich možností
jako nůžky bez nýtů
pokryté silným nánosem
staré barvy
Duše rozbitá
se však
Vzdouvá hrdlo vzhůru
a chce volat
Navzdory
Staré nánosy opadávají ale čas

už je nikdy zcela nepropláchne
... staly se součástí nebo
prázdná láhev se stala součástí jich
štetce nečinně rozevřeny nebo jen odloženy
čekají na další díl nanášení nových vrstev
které se mohou stát odkrýváním a smýváním mlh

XXX

maluji báseň
sklo se tříští
bílou duši třepí střepy

vylamují srdce

XXX

Tobě

Z palety – slova
Hrany ran

Po kapkách

...

Neboj se dotýkat se své duše,
jejích nejostřejších hran.

(Dotek léčí)
i když občas bolí

XXX

I přes mraky
svítí slunce
na všechny

XXX

Snaha posbírat
střepiny
našich příběhů.

Kniha potřísněná
barevnými kaňkami
omylů.

Touha začít psát
znovu
na bílém plátně.

Právě teď.

XXX

Panensky bílé plátno
narušily střepy

a díra ve skle
 srdce připomíná
do toho srdce slova
 štetcem malují
vedle se zapomněla
 hrstka jehličí
 jsme v lese
kapky bubnují na střechu,
ale ženou se rychle dál
asi někam spěchají
jen jedna se zastavila,
nesměla nakoukla dovnitř
a pak se odvážně vrhla
střemhlav dolů.

xxx

Zátiší

Z hlubiny lahve
srdce knihy
srdce bolesti
srdce touhy
štetce zachycující
 přítomnost nemožného
přišel jsi, abys v bílích
 záhybech zapomnění
našel poskvrnu

Zavřela bych knihu,
kdybych se nebála, že mě střepy
pořežou.

**Drahý příteli,
účastníku AP 2010
velmi si Tě vážím,
proto ti dávám tento pohled,
jako poděkování
za tvou pomoc, ať už byla jakákoli!**

když na to přijde
mohly by bodat víc
špice tupé

když na to přijdeš
určíš v jakém přesně úhlu
a kam až posun skel

když už to přijde
dva štetce a dva střepy
nedovolí knize
aby byla jedna

rozečtením rozsvícená

rozseknutím roz-
polcená

když už posun
tak až do dna

Jaromír

Vdrieť štětcom
do knihy
pod črepinami slov
prerezané ústa
kým sa otvorí
biele plátno
zmíkneš se nadvakrát

na tretí deň
z praskliny dreva
vykrične blana
betlehémskej noci

Eva Pariláková

štětec K
ště N
tec I
H
A

stře
py L A H E V

xxx